

Burak Soyer

RİNG

*Her hakkı saklıdır. Bu eserin aynen ya da özet olarak hiçbir bölümü,
telif hakkı sahibinin yazılı izni alınmadan kullanılamaz.*

BURAK SOYER
RİNG

İmtiyaz Sahibi: Destek Yapım Prodüksiyon Dış Tic. A.Ş.

Genel Yayın Yönetmeni: Mustafa Kutlukhan Perker

Üretim Koordinatörü: Semran Karaçayır

Editör: Neslihan Perker

Son Okuma: Neslihan Perker

Kapak Tasarımı: Sedat Gösterikli

Sayfa Düzeni: Melike Doğan

Sosyal Medya-Grafik: Mesud Topal-Nursefa Üzüm Kalender-Samet Ersöz

Reklam ve Tanıtım: Işıl Ilgıt Şimşek-Selen Çavuşoğlu

1. Baskı: Eylül 2023

ISBN: 978-625-8360-50-9

Yayıncı Sertifika No. 43196

Adres: Abdi İpekçi Cad. No. 31/5

Nişantaşı/İstanbul

Tel. (0 212) 252 22 42

Faks: (0 212) 252 22 43

 karakarga.com

 info@karakarga.com

 karakargayayinlari

 karakargayayinlari

 karakargayayin

Destek Dükkan

KaraKarga Yayınları, Destek Yayınları'nın alt kuruluşudur.

Baskı: Deniz Matbaa Mücellit

Adres: Maltepe Mahallesi Hastane Yolu Sokak

No. 1/6 Zeytinburnu - İstanbul

Tel. 0 212 613 30 06

Matbaa Sertifika No. 48625

Ri

RİNG / Burak Soyer

NG

İÇİNDEKİLER

Birinci Bölüm.....	7
İkinci Bölüm	19
Üçüncü Bölüm	29
Dördüncü Bölüm	31
Beşinci Bölüm	35
Altıncı Bölüm	45
Yedinci Bölüm.....	53
Sekizinci Bölüm.....	63
Dokuzuncu Bölüm	69
Onuncu Bölüm	73
On Birinci Bölüm	83

Birinci Bölüm

“Sağ, sol, sağ. Pam pam pam. Devam! Sağ, sol, sağ, sol. Devam! 12 tekrar. Pam pam pam. Pam pam pam. Pam pam pam. Bırakma! Bırakma! Son dört. Çenesine! Çenesine! Gözlerini kırma. Pam! Yedin. Kolun düşmesin. Çeneni kapat. Sıkıştır çeneni! Pam! Bir tane daha yersen, yeredesin. Pam pam pam. Hadi lan! Sonuncusu 8! Pam pam pam pam pam pam pam pam! Vazgeçtim, 10! Bas lan! Pam, tam gözünün üstündeydim! Basssss!

“Öldüm Hoca! Aaah!”

“Son 16. Bas. Kolunu çabuk çek. Çek kolunu! Pam! Yedin!”

“Yeter lan!”

“Lan mı! Pam! Hakeme gerek yok. Trans odasındasın.”

Voltu yüksek dandik bir ampul yukarıdan bana bakıyor. Sağ gözümün üstünden akan kan yanağımı okşayıp dudağıma değişiyor. Kollarım iki yanda. Başımdan duman çıkıyor. Duman çıkıyor sa idman iyi geçmiştir. Dudağımdaki kana bir dil atıyorum. Sıcak. Terim gibi. Bütün vücudum gibi. Doğruluyorum. Görüntüler tam netleşene kadar oturuyorum. Şimdi iyi. Derin nefes alıyorum. Su içmem lazım. Yavaş yudumlarla. Yoksa midem bulanır, kusabilirim. Kafamın arkasına bir tokat yiyorum. Kafam öne gidip tekrar arkaya geliyor. Tam karşıma geçip çömeliyor. Elini sağ gözümün üstüne bastırıyor. Canım yanmıyor. Kan ve sıcak vücut can acıtmaz. Ama biraz zaman geçtiğinde büyük ihtimalle birkaç gün üzerine yatamayacağım.

“En son elli yedide kaldın. Elli sekiz yap, sonra finito. Başla.”

“Belimi zorluyor.”

“İyi işte. Elli yedide zorladığına göre elli sekizde biraz daha zorlanıp iyice açarsın. Bir daha da lan deme, kör etmiyem seni durduk yere. Ben duşa giriyorum. İdman biter Tolga efendi.”

Arkasını dönüp soyunma odasına doğru yürüyor. Bense sınav pozisyonuna geçiyorum. Bel fıtığım olduğu için Hoca'nın ‘babaanne şınavı’ dediği, dizlerimi yere koyup da çektiğim şınavı başlıyorum. Elli sekizi çıkarmam gerek. Yoksa başa alıyor. Askere gitmedim ama orada da öyle yaptırdıklarını duymuştum. Hoca asker değil. Hiç olmamış. Yapmamış yani askerlik. Bedelli yapmış. “Gitseydim fena vururlardı bana. Yani normal anlamında vurma değil. Anlıyon? Harcarlardı,” demişti bir kere mevzu açılınca. “Niye?” diye sormuştum. “Erkek orospusuyum ben,” diye cevap vermişti.

Soyunma odasına doğru yavaşça uzaklaştıkça gözümü çimento dökülmüş gibi duran kışından alamıyorum. Öyle yapar o. “İdman biter,” dediği anda salonun ortasında, ringde, soyunmaya başlar. Soyunma odasına gidene kadar çoktan üryan olur.

Bacakları, taş gibi kışının atlındaki devasa sütunlara benziyor. Belinde simit var. Ama çok değil. “Oralar kalıcı,” diyor, “malum arkadaş sebebiyle,” diyor başparmağını ağzına götürüp içki içme şeklini yaparak. Sırtı kalın ve geniş. Bir omzundan diğer omzuna kadar çıplak bir melek dövmesi kaplıyor sırtını. “Woman” yazıyor tam meleğin kalçasında üstünde. Onun sağ altında tabanca yalayan seksi bir kadın, diğer tarafında da saçları çiçekli bir çingene kızı dövmesi var. Hem iç sırt hem kanat kaslarının sertliği on

metreden belli oluyor. Omuz başlarına birer büst yerleştirmişler sanki. Yusuvarlak.

“Daha yirmi dörttesin,” diye bağıyor duştan. İdmanı bitirip son emrini verdikten sonra öğrencileri onu dinliyor mu diye kontrol etmek için soyunma odasına kamera sistemi ve ufak bir televizyon koydurmuş. Duş alırken salonun içini görebiliyor. Şınav, mekik, komando dansı, plank, torbada sağlı sollu toplam bin direkt... Ne verdiyse sonuna kadar yapmam lazım. Yoksa o öküz gibi sesiyle, “Al başa. Bir!” diye böğürüyor içeriden.

Otuz yediye kadar rahat geliyorum. Sonrasında şınavın insan vücudunda hareketlendirdiği tüm kaslar zorlama sinyali vermeye başlıyor. Kırk iki. Yavaşlama başlıyor. Son on. Belime vuruyor ama hâlâ sıcağım. Çıkarabilirim. Elli iki. Bağırma başlıyorum. Son üç. Belim kopuyor. Bitti. Yerdeyim. Bir süre öyle kalıyorum. Başım dönüyor. Kafamı kaldırdığımda yerde omzumun üstünden damlayan terlerin ufak çaplı bir gölet oluşturduğunu görüyorum. Duşakabinin kapısı sertçe çarpıyor. “Bu dalgayı da yaptıramadık gitti ya. Tam kapanmıyor bu kapı. Dışarı su akıyor. Düşeceğiz bir gün kayıp ha bak görürsün.” Alışkınım kendi kendine konuşmasına.

Ayağa kalkıp kollarımı bacaklarımı sallayarak kasları yumuşatıyorum. Hoca içeriden çıkıyor. Belinde bir zamanlar beyaz olduğu belli olan ama artık kahverengiye taba rengine dönmüş bir havlu var. Üzeri çıplak. Göğüs kılları Wolverine’inkiler gibi. Şişkin memeleri, kalın kollarıyla bedensel güç göstergesi yapıyor her defasında. Sağ omzunda Marla Singer, sol omzunun üzerinde Fight Club’tan bir replik, onun altında Brad Pitt ve Edwart Norton’ın birleştiği bir yüz, sol üst bileğinde Aşil, sağ iç bileğinde de Frankenstein karşısındakileri selamlıyor. Kolları şekilli değil.

Ama o hiçbir zaman şekli, şemali önemsememiş. Önemseyenlere de “Amina kodumun balonları,” diyor. Ağzında, günde yaklaşık elli tane içtiği slender sert Tekel tütününü sigarası var. Üç yıldır tütün içiyor. Bir ara paket paket kâr hesaplaması yapıyorduk ama sonradan vazgeçti.

“Soğuma yaptın mı?” diyor yanımdan geçerken.

“Hayır.”

“İyi. Yap. Sonra da duşa gir,” diyor.

“Jog atmayayım mı?”

“Kafana göre. Benim mesai başlıyor,” diyor mini buzdolabından kendi yaptığı rakısını çıkarırken. Bir buçuk litrelik su şişelerinin üzerinde etiket olanları su, olmayanları rakı. Ama onun için fark etmiyor. İçkiyi ağzına deşdirdiği anda dünyası deşişiyor çünkü. Rakının yanında sadece su ve bol sigara var. Masasına geçip kaç senelik olduğunu hatırlamadığı, artık süngerleri görünen çakma deri koltuğuna oturuyor. Bir öğrencisinden beş beleş özel ders karşılığında aldığı laptopunu açıyor. Lenslerini çıkarıp gözlüklerini takıyor. Sağ göz dört, sol, beş numara. Yarı kör. Domuz sıklısı iki duble doldurup arka arkaya fondip vuruyor. Bir sigara daha yakıyor. Rainbow’un ilk albümü Ritchie Blackmore’s Rainbow çalmaya başlıyor bilgisayardan. Klasik başlangıç. Bu şarkılar, dublelerin gidişatına ve Hoca’nın kafasına göre Motörhead, Iron Maiden, Arch Enemy, Anti Flag, Tanju Okan, Duman, Yavuz Çetin, Athena, Exploited, Pilli Bebek, Ümit Besen, Led Zeppelin, Müslüm Gürses, Neşet Ertaş arasında gidip gelecek. Bir duble daha dolduruyor. Gevşemeye başlıyor. Bundan sonra ağırdan alacak. Ama nereye kadar, orasını kendi de bilmiyor.

Burası madalyalarla, kupalarla, boksör adaylarına gaz vermek için, önünde idman sonrası selfie çekip Instagram'a koyacağınız aforizmaların yazılı olduğu duvarları olan bir boks salonu değil. Normal salonlarda yer gök hocaların, salonun sporcularının başarı simgesi madalyalarla doludur. Burada sadece antrenörlük belgesi asılı. O da mecburiyettenmiş. Öyle söyledi. “Madalyalarını nerede saklıyorsunuz? Çok özel oldukları için kendin mi bakıyorsun sadece?” diye ukalaca bir soru sormuştum bir kere. “Ben karne almayı bırakalı çok oldu,” demişti. Ben bir şey anlamayıp suratına salak salak bakmaya devam edince de, “Madalyalar, kupalar karneden başka bir şey değildir oğlum,” diye devam etmişti.

Bir tane dörde altı metre boks ringi, altı uzun, altı kısa kum torbası, bir hız topu, bir bench sehпасı, barfiks demirleri, iki buçuk, beş, yedi buçuk, on kiloluk dambıllar, biri Z, biri düz bar var sadece. En yüksek plaka on kiloluk. Aynalar hariç her şey, her yer simsiyah. Bunun nedenini hiç sormadım. Bir gün soracağım ama.

Nefesim düzene girince, “On dakika yürüyeceğim,” diyorum.

“Bana ne lan. Ne yaparsan yap! Benim işim bitti.”

Jogging'ten vazgeçiyorum. Güzel bir soğuma yapıp soyunma odasına yürüyorum. Üç duş var. On iki tane de büyük çelik dolap. On ikiden fazla öğrenci kabul etmiyor çünkü Hoca.

Dolabımı açıp çantamı çıkarıyorum. En dipteki havluları ortadaki masanın üzerine koyuyorum. Sonra baksırımı, yedek çoraplarımı ve tişörtümü. Sıksam kafadan iki litre su çıkacak vıcık vıcık atletimi üstüme yapıştığı için belden çift kol çaprak tutarak tek seferde üzerimden atıyorum. Şortumun apış arama gelen kısmında yuvarlak bir şekil var her zamanki gibi. Onu da

atıyorum. Baksırım terden kıcımın arasına kaçmış. Bacaklarım sertleşip şişmeye başladığı için artık XXL bedene geçmem gerektiğini düşünüyorum. Ayaklarımı masanın üzerine kaldırıyorum. Ayak kokum, ayakkabıyı çıkarmadan burnuma geliyor. Hemen bağıcıklarını çözüp fıydırıyorum yere. Çoraplarım ayak taytı gibi. En sevdiğim an geliyor işte.

Spor salonları için özel tasarlanan aynalardan yok burada. Işık açısı da ona göre ayarlanmamış. Aynaya baktığınızda, bir başkası size baktığında ne görüyorsa onu görüyorsunuz. Saçlarımın başladığı yerden ayak parmağıma kadar terle kaplı, sıkı bir vücut var karşımda. Atletik değil. Hantal da değil. Hafifle yarı ağır silet arası. Hâlâ yanıyor vücudum.

Aynanın karşısına iyice geçiyorum. Beyaz fayansların soğuğu serinletiyor ayaklarımı. Kol, göğüs, karın, bacak kaslarımı sıkıyorum. Çaprazlama yapıyorum aynaya. Sırt kaslarımın inip kalktığını görüyorum. Sol elimi arkaya atıp aşağılara götürüyorum. Dolaştırıyorum bir süre. Sıktığımda avcumun içi doluyor. Sağ elimi aletime götürüp yavaş yavaş okşuyorum. Aynı muameleyi götümlle ikisine bir arada yapıyorum. Arada memelerime dokunuyorum. Aletimin altına küçük küçük dokunuşlar yapıyorum. Yeni doğmuş bir bebeğin pürüzsüz vücudunu okşar gibi okşuyorum tüm vücudumu. Önümdeki kabarıklığa bakıyorum. Üstüne havlu atsam kalır orada. Dimdik. Oynuyorum onunla. Sadece oynuyorum. Hunharca davranmıyorum. Seviyorum onu. Götümü de seviyorum. Bazen sağ işaret parmağımı deliğinin ucunda gezdiriyorum. Hafifçe zorluyorum içeri doğru. Elim hâlâ önümde. Git gel yapıyor. Ama yavaş yavaş. Çok masumca. Bırakıyorum kendimi kendime.

Arkamı dönüp duşa giriyorum. Buz gibi su patlıyor üzerimde. İlk şok. Nefessiz kalıyorum. Milim oynamıyorum yerimden. Kafamda, ruhumda ne var ne yok akıp gidiyor düşün deliğinden. Önce saçımı şampuanlıyorum sonra da en lüksünden duş jelini life yedirerek parmak aralarımaya kadar tüm vücudumdan iki kez geçiyorum. Ufak masajlar yapıyorum. Sabunlar tamamen yok olduktan sonra köküne kadar açıyorum duşu. Hiçbir ürperme yok. Her yerimin gerildiğini hissediyorum. Ve kapatıyorum. Suların şıp şıp damlamasına hastayım. Duşakabinin üzerine koyduğum havluyu alıp belime doluyorum. Tam kurulanmadan çıkıyorum. Çantadan bir sigara çıkarıp yakıyorum. Tekrar ayna karşısındayım. İyice yaklaşmış patlayan kaşıma bakıyorum. Dikişe gerek yok. Ellerimi çeviriyorum. Yumruk atmaktan morarmış eller, soğuyunca daha da belli oluyor. Ağzımda sigaram, gerilmiş bir vücut, berrak bir zihin ve öfkeli, gerçekten çok ama çok öfkeli ruhumla artık ringe çıkmaya hazırım.

Soyunma odasından çıkıp ağır adımlarla Hoca'nın masasına geliyorum. Sigarayı kül tablasında söndürüyorum. Öylece duruyoruz. Genelde böyle oluyor. Sonra her zaman olduğu gibi iki bardak çıkarıp rakı koyuyor bana da. Kendi porsiyonundan.

“Bu da bitiyö ya. Otuz litre kaldı. Belki depoda da vardır. Bakmak lazım. Yenilemek lazım.”

“Haklısın. Yine zam gelecekmiş.”

“Ben para vermem oğlum içkiye. Çok kazık. Batarım kökten. Viski getirsene bana biraz evden. Senin peder çok içmiyo nasıl olsa. Arakla getir işte. İki ders beleş.” Göz kırıyor.

“Ben haftada üç idmanın üzerine iki ders daha kaldıramam.”

“Aylık programdan düşeriz fiyatı.”

“O olur.”

“Jack getir ama.”

“Tamam.”

“Ee. Dökül bakalım. Gözüme batıyor. Gücün yerinde ama (işaret parmağıyla kafasını işaret ediyor) burası gidik. Ne iş?”

“Değişik bir şey yok.”

“Hımm.” Koca bir yudumla bardağındakini bitirip tazeleme çekiyor. “Ne kadar sürecek peki bu böyle? Yani sen geleceksin buraya, güzel güzel idmanımızı yapıcaz, sonra biraz kafayı kırıp muhabbet edicez, sonra sen motora atlayıp gideceksin. İşine gücüne bakacaksın. Oğlum biz seninle ne kadardır çalışıyoruz? On bir yıl dimi mi? Şampiyonlukları geç. Onlar, evet, insanın bir döneminde, hangi yollardan geçtiğini, başarılı olduğunu kanıtlayabilir. Seni tatmin de ettiğini düşünüyorum. Ama birader şu kafana taktığın her ne boksa onu bir çözelim. Buradaki kural net. Elinde eldiven varken hocanım. Çıkardığın anda o iş biter.”

“Helâl Cus D’amato!”

“Onlar öyle değildi geri zekâlı. Kaç kere anlatıcaz? Miki’yle Rocky de öyle değildi. Onlar filmler de oluyo.”

“Niye? Cus’la Mike gerçek.”

“Tamam da o herif bilge. Ferguson gibi. Phil Jackson gibi. Klopp gibi. Wenger gibi. Obra gibi. Anlıyon?”

“Rakı koysana.” Yine gramaj aynı. Çok sert içiyor bu herif rakıyı.

“Yani sana tam olarak ne demem gerekiyo harbiden bilmiyorum. Hep aynı yere geliyoruz işte. Ben spor yapıyorum burda.”

“Dövüşmeyeceksen ne sikime gelip burada zamanımı harcıyorsun oğlum? Bak çocuklara. İki tanesi kafadan tokatlar herkesi.”

“Başkaları geliyo ama.”

“O başka. O para için.”

“Sen para için ne zamandır lapa tutmaya başladın?”

Masadan aniden fırlayıp başparmaklarını gözümün içine sokuyor. Beynime kadar giriyor neredeyse. Fena ağlatır bu adamı.

“N’abıyon lan manyak! Bırak! Bıraksana!” Dirseklerinin iç tarafına sertçe vurup kollarını düşürüyorum. “Hasta mısın ya!”

“Adam gibi konuş benle siktiğimin ibnesi! Ben birine lapa tutarsam, o gider, o lapayı birinin suratı yerine koyar. O suratın da amına koyar. Anladın mı lan göt!”

“Tamam anladık. Hassassın sen. Ondan oluyo bunlar!”

“Laflara bak. Parayla lapa tutar mıymışım? Neyse...”

“Batuhan Mutlugil bu şarkıyı cover’ladı,” diyorum Temple of the King çalmaya başladığında konuyu değiştirmek için.

Arkasına yaslanıyor.

“Harbiden mi? Güzel mi?”

“Bence güzel olmuş. Giriş Rainbow, gelişme Müslüm Baba, sonuç Batuhan Mutlugil.”

“Açalım bakalım.”

Batuhan Mutlugil’in, Müslüm Gürses’in sosyete eğlence dünyasına giriş yaptığı Aşk Tesadüfleri Sever albümündeki Affet şarkısına yaptığı cover’ı açıyor.

“Sesi nasıl sence?” diye soruyor.